

PISM

POLSKI INSTYTUT SPRAW MIĘDZYNARODOWYCH
THE POLISH INSTITUTE OF INTERNATIONAL AFFAIRS

NR 18/2026, 8 KWIETNIA 2026 © PISM

KOMENTARZ

Krucze zawieszenie broni między Iranem a USA i Izraelem

Julia Sochacka

Dwutygodniowe zawieszenie broni ogłoszone w nocy z 7 na 8 kwietnia br. jest wstępem do trudnych negocjacji bez gwarancji sukcesu. Sytuacja bezpieczeństwa w regionie nadal będzie niestabilna, a ulga dla światowej gospodarki nie załagodzi w pełni negatywnych konsekwencji dotychczasowych działań zbrojnych.

Co wydarzyło się w nocy z 7 na 8 kwietnia 2026 r.?

Tuż przed upływem amerykańskiego ultimatum zostało ogłoszone dwutygodniowe zawieszenie broni. Według władz w Teheranie jest ono oparte na dziesięciu wstępnych irańskich propozycjach, które mają być negocjowane 10 kwietnia. Mediatorem – jak do tej pory – będzie Pakistan. Postulaty Iranu obejmują m.in. zaprzestanie działań zbrojnych, zachowanie irańskiej kontroli nad cieśniną Ormuz, a także ustępstwa USA w sprawie zniesienia sankcji. Nie jest jasne, jakie będzie wyjściowe stanowisko Iranu w kwestii nuklearnej – Stany Zjednoczone oczekują jednak odejścia od wzbogacania uranu.

Co oznacza deeskalacja dla sytuacji bezpieczeństwa w regionie?

Chociaż obie strony zadeklarowały zaprzestanie działań zbrojnych, wątpliwości co do powodzenia zawieszenia broni pojawiły się już w jego pierwszych godzinach. Według pakistańskich mediatorów ma ono obejmować również walki armii izraelskiej na południu Libanu, ale sam Izrael temu zaprzeczył i oświadczył, że jego działania będą tam kontynuowane. To właśnie front libański jest najbardziej newralgicznym punktem porozumienia, ponieważ dalsze ataki Izraela mogą skłonić Iran i [szyckie boje w regionie](#) do kontynuowania działań zbrojnych. Sytuacja

bezpieczeństwa w państwach Półwyspu Arabskiego kilka godzin po ogłoszeniu zawieszenia broni nie jest jeszcze ustabilizowana. Bahrajn, Zjednoczone Emiraty Arabskie (ZEA) i Kuwejt od rana 8 kwietnia informowały o przechwytywaniu kolejnych pocisków i dronów. Niemniej jednak nawet niestabilne wstępne porozumienie otwiera możliwości poszukiwania dyplomatycznych rozwiązań konfliktu. Ich powodzenie i trwałość będą jednak zależą od szeregu czynników – od składów negocjujących delegacji, poprzez postawę Izraela i państw Zatoki aż po zdolności do osiągnięcia kompromisu w dwóch najistotniejszych kwestiach: [irańskiego potencjału nuklearnego](#) i bezpieczeństwa cieśniny Ormuz.

Czy zawieszenie broni wpłynie na globalną sytuację gospodarczą?

Iran w trakcie negocjacji będzie starał się zachować kontrolę nad cieśniną Ormuz, co pozostawi państwa Półwyspu – przede wszystkim niemające alternatywnych tras eksportu Kuwejt, Katar i Bahrajn, a w dalszej kolejności także ZEA i Arabię Saudyjską – [w bardzo niekorzystnym położeniu](#). Uwolnienie towarów z Zatoki powinno jednak przynieść umiarkowaną ulgę na rynkach ropy i gazu, ale również nawozów, co staje się coraz istotniejsze wobec [pogarszającego się bezpieczeństwa żywnościowego](#) na świecie. Odblokowanie cieśniny nie będzie jednak w stanie

KOMENTARZ PISM

złagodzić skutków ponadmiesięcznych bombardowań infrastruktury energetycznej w regionie. Nawet w najbardziej optymistycznym scenariuszu – zakładającym, że zawieszenie broni z 7 kwietnia doprowadzi do ostatecznego końca konfliktu zbrojnego – ceny ropy przez co najmniej kilka miesięcy będą utrzymywały się na wyższym poziomie niż przed 28 lutego 2026 r. Perspektywy dla rynku skroplonego gazu ziemnego są jeszcze mniej optymistyczne, ponieważ marcowe uszkodzenie katarskiego zakładu produkcji LNG w Ras Laffan znacząco obniżyło zdolności produkcyjne tego kraju nawet na pięć lat.

Jaka będzie rola Europy?

Zawieszenie broni zostało pozytywnie przyjęte przez światowych przywódców, dla których konsekwencje ekonomiczne wojny są dotkliwym problemem. Dla Europy najistotniejsze będzie przywrócenie żeglugi przez cieśninę Ormuz, co poprawi sytuację bezpieczeństwa energetycznego w regionie. Wizyty Kai Kallas i Keira Starmera w państwach Zatoki mają wesprzeć starania o wypracowanie trwałego rozwiązania tej kwestii. Państwa europejskie będą priorytetyzować presję dyplomatyczną, aby uniknąć potrzeby zabezpieczenia militarnego cieśniny. Nikłe szanse na stabilne, długoterminowe porozumienie między Iranem a Stanami Zjednoczonymi oznaczają jednak, że budowanie alternatywnych łańcuchów dostaw powinno pozostać priorytetem nawet dla regionów geograficznie oddalonych od epicentrum konfliktu.